

(1948 -)

SAİD NUR ÇELEBİ

Risale-i Nur hizmetkârlarından iki bahtiyar hanedanın silsilesi Said Nur Çelebi'de buluşuyor. İnebolulu Ahmed Nazif Çelebi ile Konyalı Sabri Halıcı'nın ortak torunlarıdır Said Nur Ağabey. Said Nur'un babası, ilk defa teksir hizmetlerini başlatan Nur'un kahraman talebelerinden Selahaddin Çelebi'dir. Said Nur Çelebi aktif olarak hizmetlerin içinde bulunamasa da, mensup olduğu ailelerin sıbgası onda görülüyor. 'Said' adını hapishanede iken Hz. Üstad bizzat koyuyor. Said Nur'un Bediüzzaman hazretlerine bir ziyareti var.

Babası Selahaddin Çelebi ve annesi Nermin Şükriye Halıcı evliliklerinin beşinci senesinde boşanma durumunda kalıyorlar ve boşanıyorlar. Annesi, Konya'ya babası Sabri Halıcı'nın yanına gidiyor. Said Nur'un çocukluğu ve gençliği ise daha çok İnebolu'da dedesi Nazif Çelebi'nin ve babası Selahaddin Çelebi'nin yanında geçiyor. Kız kardeşi Nilgün ise, Konya'da diğer dedesi Sabri Halıcı'nın ve annesinin yanında yaşıyor. Biz her ikisinin de hatıralarını kaydettik. Said Nur ağabey ayrıca yazılı olarak da gönderdi.

Said Nur, himayesinde büyüdüğü dedesi ve babasını anlattı bize. İnebolu'da şimdi 'Bediüzzaman Kültür Evi' olan efsanevi evlerini ve orada yapılan teksir işlerini, teksir edilen kitapların saklanma usullerini anlattı. Malum olduğu üzere, Hz. Üstad'ın bin kalemli nurcu dediği teksir makinesi ilk defa 1946'da bu evde faaliyete geçiyor, Isparta'da daha sonra... Kolay olmamış bu hizmetler; baskınlar, takipler, taharriler sistemli bir şekilde hep devam ede gelmiş. Hatıraları yazıp düzenlendikten sonra, adı geçen herkese danışarak tashih ettirdim, bazı ekleme ve düzeltmeler yapıldı.

Said Nur Çelebi Anlatıyor:

1948 İnebolu doğumluyum. Babam, Ahmed Nazif Çelebi'nin oğlu Selahaddin Çelebi'dir, annem ise Konyalı Sabri Halıcı'nın kızı Nermin Şükriye'dir. Elektrik mühendisiyim. İlkokul ve ortaokulu İnebolu'da, liseyi Konya Sanat Okulunda, Üniversiteyi Ankara Devlet Mühendislik ve Mimarlık Fakültesinde okudum, 1976'da bitirdim. Turizm sektörü ağırlıklı olarak Bodrum, Marmaris, Alanya, Kuşadası, Pamukkale, Antalya merkezlerde, otellerde çalıştım. 1992'de emekli oldum, şu anda Antalya'da bir asansör firmasında çalışmaya devam ediyorum.

ADIMI ÜSTAD BEDİÜZZAMAN 'SAİD' OLARAK KOYUYOR

Bediüzzaman'ın da rızası alınarak 1947'de evlenen babam İnebolulu Selahaddin Çelebi ile Konya'dan İnebolu'ya gelin giden annem Nermin Şükriye, kayınvalidelerin karşılıklı imtizaçsızlıklarının etkisiyle 1952 yılında fiilen, 1956'da resmen boşanmışlardı. Babaannem Konya'dan kız alınır mı hiç diyerek daha baştan karşı çıkıyor bu izdivaca. Anneannem de aynı şekilde Karadeniz'e kız verilir mi hiç diye (gülerek anlattı) karşı çıkıyor. Dedem Nazif Çelebi ise ben söz verdim diyerek ısrar ediyor, evlendiriyorlar. Her iki dedem de sert mizaçlıydılar. Babam Selahaddin Çelebi ise daha mülayimdi.

1948 yılında Üstad Bediüzzaman hazretleri, dedem Ahmet Nazif Çelebi, babam Selahaddin Çelebi ve diğer dedem Sabri Halıcı başka nur talebeleriyle beraber Afyon cezaevinde yatarlarken, benim doğum haberim Afyon'a telgrafla bildiriliyor. Dedelerim Ahmet Nazif ve Sabri Halıcı hemen Üstad'a giderek, müjdeyi veriyorlar. Üstad hazretleri, "Ona kendi adımı veriyorum, adı Said olsun" diyor. 1956 yılında Nazif dedem 'Said' yanına 'Nur' ilavesi yaptırdı. Adım 'Said Nur Çelebi' oldu.

Benim liseyi Konya'da okumamın sebebi, annemin yanına geçmemden dolayıdır. Fakat ben daha çok İnebolu'da babam ve dedemin himayesinde kaldım, şimdi müze olan evde büyüdüm. Konya tarafındaki dedem Sabri Halıcı ve annemle 3 sene dışında fazla münasebetim olmadı. 1950 doğumlu kız kardeşim Nilgün Çelebi ise anne Konya'da tarafında kaldı, orada büyüdü. Biz bir gün

kardeşim Nilgün ile bahçedeydik, annem geldi 3 yaşında olan Nilgün'ü kucağına aldı gitti Konya'ya, kimsenin haberi olmadı. O yüzden Nilgün de İnebolu tarafındaki baba ve dedesini fazla bilmez. Babam 1959'da İnebolu'nun Fakaz köyünden ikinci kere Melahat hanımla evlendi, onlardan Ahmet ve Aynur isminde iki kardeşimiz var. Nazif dedem öldüğünde ben Almanya'daydım, Zonguldak'tan talebelerle gitmiştik, 14 yaşlarımdaydım, orada altı ay kaldım.

Konya Sanat Okulunda okurken, 1967-1970 arası 3 sene Sabri Halıcı dedem, annem ve kız kardeşim Nilgün'le beraberdim. Sabri dedemin Konya'nın İstanbul caddesinde büyük bir halı mağazası vardı. Kürt Sabri'nin halı mağazası derlerdi. Dedem o mağazada devamlı ders okurdu millete.

DEDEM SERT MİZAÇLI, BABAM DAHA MÜLAYİMDİ

Bediüzzaman hazretleri 1909 yılında¹ İstanbul'dan Anadolu'ya geçerken, İnebolu'ya uğruyor, buradaki bir kısım esnaf ve tüccar da onu karşılıyor. Aralarında dedem Ahmet Nazif de varmış. Yıllar sonra Üstad hazretleri bir görüşme sırasında arkadaşlarını anlatırken, sen 4 yıllık, sen 7 yıllık talebemsin derken, Ahmet Nazif için, sen de 29 yıllık talebemsin demiş. Bunu dedem anlatırdı bize.

Dedem İnebolu'da çok müteber bir tüccardı, babamla beraber çalışırlardı. Okuldan çıkınca dükkâna giderdim, kocaman bir mağaza; hırdavat, kırtasiye, zücaciye, nalburiye... 3200 çeşit malzeme vardı envanterde. Bölgenin en büyük dükkânı... Adı: 'Albayrak Ticarethanesi'. Bir de otelimiz oldu, Park Oteli.

Babam Selahaddin Çelebi, gerek tüccar olması, gerekse sosyal faaliyetleri dolayısıyla iyi tanınırdı. 'İnebolu'yu Kalkındırma Derneği' başkanıydı. Vali, Kaymakam dâhil bürokrasi ile iyi görüşürdü; Ankara'ya, İstanbul'a gider, bakanlıklarda görüşmeler yapardı. Dedem öyle değildi. Bütün bürokrasi CHP'lilerin elindeydi, o yüzden onlarla irtibat kuramazdı, o partiyi hiç sevmeydi. Dedem sert, babam daha mülayimdi. Meşrep farkı vardı² ama aralarında herhangi kavga olmadı.

Akşamları bizim evde dersler, toplantılar olurdu. Ben sokakta oynardım bazen, Nazif dedem evin en üst katından 'Said!' diye bağırdı mı hemen eve koşardım. Sesi çok gürdü.

¹ Bediüzzaman'ın İnebolu'ya uğrama hikâyesi şöyledir:

"1909'da İstanbul'da bulunan Bediüzzaman Hazretleri, 31 Mart hadisesinden sonra kurulan Divan-ı Harp Mahkemesinde beraat eder ve Van'a dönmek üzere yola çıkar. Trabzon'a kadar deniz yoluyla olan Van yolculuğu sırasında, İnebolu'ya da uğrar. İşte o sırada çarşıda bulunan Nazif Çelebi, Bediüzzaman'la göz göze gelir ve selamlaşır." (Bkz: Ağabeyler Anlatıyor-2 Ahmed Nazif Çelebi maddesi)

² Baba oğul meşrep farkı Bediüzzaman'ın da dikkatini çeker ve endişe eder. Bir mektubunda hizmetin selameti için şu tavsiyede bulunur:

"Bir zaman Küçük Isparta namını alan ve her yerden ziyade, geçen mes'elemizde hapis musibetini çeken İnebolu ve civarı kardeşlerimin gayet güzel ve samimane mektupları, beni çok mesrur eyledi. Yalnız, Risale-i Nur'un kahramanlarından baba-oğulun meşrebleri ayrı ayrı olduğundan, birbiriyle tam imtizaç edemediklerinden endişe ediyorum. Baba ne kadar haksız da olsa, oğul onun rızasını tahsil etmeye mecburdur. Oğul da ne kadar serkeş de olsa, baba şefkat-i fitriyesini ona karşı esirgemez ve esirgememeli. Değil böyle baba ve evlâd ve mümtaz seciyeli ve Risale-i Nur'un baş şakirdleri, belki birbirinden çok uzak ve düşman da olsalar Risale-i Nur'un hatırı için Risale-i Nur şakirdlerinin mabeynindeki tefani, birbirini tenkid etmemek, kusurunu afvetmek düsturu ile bu iki kardeşim, dünyevî ve cüz'î ve hissî şeyleri medar-ı münakaşa etmesinler. Pederlik ve veledliğin iktiza ettiği hürmet ve şefkatle beraber, Nur'un şakirdliği iktiza ettiği kusura bakmamak ve afvetmek ve benim çok sevdiğim iki kardeşim -benim hatırım için- birbirini tenkid etmemek lâzım geliyor." Emirdağ Lâhikası-90)

Ahmed Nazif ve torunu Said Nur Çelebi Albayrak Ticarethanesi'nin dışında bir köşesinde

DEDEM VE BABAANEMLE ÜSTAD'I ZİYARET ETTİK

Dedem Nazif Çelebi, babaannem Saide Çelebi ve ben üçümüz 1958'de İnebolu'dan Konya'ya, annem Nermin Şükriye'nin yanına gittik. Babaannem de nur talebesiydi. Üstad'a hocaefendi derdi hep. Nazif ve Sabri Halıcı dedem Konya'da görüşmedi, otelde kaldık, Saray Oteli diye hatırlıyorum. Konya'dan Bediüzzaman hazretlerini ziyaret etmek için Isparta'ya geçtik üçümüz.

Isparta'da Rüşdü Çakın'a gittik önce, o bizi Üstad'ın evine götürdü. Babaannem ile ben biraz aşağıda bekledik, dedem Rüşdü ağabeyle yukarı çıktı. Bir müddet sonra bizi de çağırdılar, babaannemle beraber çıktık yukarı. Üstad'ın odası gariban, ne bir halısı, ne de perdesi var. Duvarda kocaman bir şecere vardı.

Üstad bir yataktaydı, rahatsızdı. Babaannem bir kenara oturdu, fazla durmadık zaten biz. Babam Üstad'a: "İsmi verdiğiniz, Selahaddin'in oğlu" diye beni takdim etti. Üstad bana keskin bir nazarla baktı, elini uzattı, tam öpecekken Bayram Ağabey yardım etmek için elini Üstad'ın elinin üstüne koydu, o sırada ben onun elini öpmüş oldum, sonra geri çekildim. Daha sonra ben babaannemle aşağıya indim, dedem kaldı, Üstad konuşmaya devam ettiler.

TEKSİR YAPILAN EVİMİZİ POLİS DEFALARCA BASAR, BİR ŞEY BULAMAZDI

Babam Selahaddin Çelebi tüccar olduğu için İstanbul'a alışverişe gidiyor, dolaşırken ilk defa bir teksir makinesi görüyor ve satın alıp, (1946) İnebolu'ya getiriyor. ERİKA marka bir daktilomuz da vardı, onunla mumlu kâğıda Risale-i Nur yazılır, teksir makinesinde o sayfalar çoğaltılırdı.

Teksir işleri 2017'de 'Bediüzzaman Kültür Evi' olarak açılışı yapılan bizim evde, dedem Nazif Çelebi ve babam Selahaddin Çelebi tarafından yapılırdı, yardımcıları da vardı. Ekseriya gündüz dedem evde teksir işlerini yapar, babam dükkânda bulunurdu. Babam teksirle akşamları uğraşabilirdi ancak.

Üç katlı evimizin karşısında 40 metre mesafede hapisane, öbür tarafında hükümet binası, ön tarafında jandarma komutanlığı, sokağın bir tarafında da polis karakolu vardı. Bir de çatı da 4-5 metre genişliğinde kocaman devasa bir radyo anteni... Öyle bir ev işte...

Antalya Büyükşehir Belediye Başkanı Menderes Türel ve Isparta Milletvekili Said Yüce'nin gayretleriyle restore edilerek 'Bediüzzaman Kültür Evi' haline getirilen evin, 2017'de yapılan açılış

merasimine ben de iştirak ettim. Hemen belirtiyim restore edilen evin aslı kaybolmuş. Hâlbuki yıllar önce dedem Nazif Çelebi tarafından çeşitli tadilatlarla eve önemli ilaveler yapılmış ve teksir ve kitap saklama odaları gizlenmişti. Bunlar şimdi yok.

EVİMİZİN İLK HALİ, TEKSİR ODALARI VE SAKLAMA DEPOLARI

Evin 4 yerden girişi vardır.

İlk yıllarda teksir makinesi ile baskı yapılan yeri tarif edeyim: Zeminden 1. kata çıkarken solda yarım bir kapı ile girilen; içerisinde kamufle aracı olarak odun, tahta, yüklük gibi malzemelerin bulunduğu, tavanı alçak 3x3 metre gibi dar bir yerin arkasında bulunan küçük bir yerdi. Buraya 70x70 cm küçük bir delikten girilirdi. Yalnız bu ikinci kısmın tavanı 2 metre gibi epeyce yüksekti. Teksirler burada yapılırdı. İçeride risaleler, mumlu kâğıtlar, mürekkepler ve baskı kâğıtları vardı.

Burada geceleri teksir edilen sayfalar, bir odada, uzun bir masa etrafında toplanan nurcular tarafından tasnif edilir, ciltlenmeye hazır formalar haline getirilir, bölümler birbirine karışmayacak şekilde üst üste konur, sonra ciltlenmeye gönderilirdi. 2 kattan 1. kata inerken sağ tarafa dönünce ilk oda, uzun bir masa olan oda. Bu odadan, yukarıdaki teksir odasının tavanı gözüktür, asma kat gibi. Burada oda olduğu belli olmazdı. Burası seyyar merdivenliydi.

Büyük babam Nazif Çelebi, siyasette biraz rahatlama olunca, teksir makinesini çatı katında yeni yaptırdığı mescidin minber arkasına, toplantı ve çalışma odası olarak kullandığı yere taşımıştı. Teksir yapmayı orada devam etti. Tavan arası olan bu bölgede minberin arkasında 2x2 gibi bir boşluk vardı, burada da teksir malzemeleri bulunurdu.

Evin bir başka yerinde de, yeni basılan teksir Risale-i Nur kitapları saklanırdı. Tavan arasında çatıda bir asma kat yapılmış, buranın tavanı 100 cm kadar yükseklikte, 5 metre kadar uzunlukta ve 2 metre kadar genişlikteydi, bir tavandı arasıydı.

Asma Tavan arası ahşap tabanlı olup aşağıdan baktığınızda 70-80 cm aralıkla 5x10'luk kayıt döşenmiş olarak görürdünüz. Bu 5x10'un üstünde de döşeme tahtası olup, bunlardan 2 tane 5x10 arasının döşemesi kapak şeklinde idi ve aşağıdan anlaşılmazdı. Ve içersi kitap ve teksir doludur. Bu kitap saklama deposunu evimizde bol bol baskın ve arama yapılırken kimse anlayamadı. Oraya seyyar merdivenle çıkılırdı.

Bir diğer saklama yeri de, şu an yapılan yeni düzenlemede gözükmemektedir. En üst katta mescid olarak kullanılan yerin koridor duvarının bir köşesinde 70 cm'lik bir ahşap kapak vardı. Ve burası 2 metre kadar uzun ve 60-70 cm genişliğinde ve ileriye doğru daralan bir yerdi. Buraya basılan kitaplar konulurdu. Bunu da hiç bulamadılar. Dışarıdan da içerden de anlaşılmıyordu. Ev ahali bile pek bilmezdi.

Ramazan ayında bu mescitte teravih namazı kılınırdı. Sonrasında misafir cemaate çay, şeker ikram edilirdi. Oraya nurcuların haricinde İnebolu halkı da gelirdi.30-35 kişilik bir mescitti. İmamı ayrıca getirilmişti.

ŞAHİD OLDUĞUM BİR BASKIN OLAYINI ANLATAYIM:

Polis belli sürelerle gerek Albayrak Ticarethanesi adındaki işyerimizde ve gerekse teksir işleri yapılan evimizde arama yapardı. Altı ayda bir ev ve dükkân aranırdı. Genelde Amme Cüzü, Tebareke, Kuran Dili, Elif Cüzü falan bulur toplar ve götürürdü. Sonra da geri iade olurdu. Dedem çok kahramandı, cesurdu, bunu 27 Mayıs ihtilalından sonra jandarma komutanı da bana söylemişti.

Bir gün çatıya çıkan küçük kapıdan giren bir polis, çatının karanlığında arama yaparak ilerlerken, mescidin arkasına yaklaştığında çatının eğimli olduğunu anlayamadı ve üstteki 10x10'luk bir bağlantı takozunu göremedi. Meyilli olan tavan arasını yüksek zannederek aniden doğruldu, kafasını o 10x10'luk takozla öyle bir vurdu ki, can havli ile 'yok burada bir şey' deyip hışımla çıkarı çıktı. Ne olduğunu da anlayamamıştı. Eğer 2-3 adım daha gitseydi, teksir malzemeleri, mumlu kâğıt ve teknik aletler ile basılı teksir Risale-i Nur kitaplarını bulacaktı. Dedem Nazif Çelebi bu hadiseyi bize, "İnayet-i ilahiye imdadımıza yetişti" diye söylerdi.

HAYRET VERİCİ BİR EV:

1998 yılında bu efsane evi gezmiş ve çektiğimiz fotoğraflarla beraber o günkü intibalarımızı Ağabeyler Anlatıyor-2 kitabımızda şöyle yazmıştık. Ö. Özcan

Nazif Çelebi sabahlara kadar ayağında tokyo terliklerle risaleleri bu tavan arasında tab etmiş

23 Temmuz 1998'deki İnebolu ziyaretimizde Gülcü Hüseyin Kuru ve Salih Uğurtan ağabeyler bizi Nazif Çelebi ağabeyimizin evini gezdirdiler. Üç katlı eski bir Rum evi olan bu bina, şu anda metruk bir vaziyette. Şimdiki sahibi de Almanya'da bulunuluyormuş.

Evi gezerken hayretler içinde kaldık. O zamanki baskın ve tarassutları düşünürsek, bu ev, sanki o günkü şartlara göre tam bu hizmet için yapılmış. Lâbirent gibi bir yapı... İç içe odalar, gizli geçitler, dolaptan dolaba geçitler, karmakarışık merdivenlerden üst ve alt katlara inişler-çıkışlar... Ve teksir makinesinin bulunduğu tavan arası... Burası ayakta dik durulamayacak kadar alçak. Kahraman Ahmed Nazif Ağabey, ayağında tokyo terliklerle sabahlara kadar burada iki büklüm olarak risaleleri teksir edermiş. Bütün Anadolu'ya neşriyatı buradan gerçekleştirmişler. "İman tekniğe meydan okudu" sözüne masadak olmuşlar.

Nazif Çelebi'nin evi bugün metruk ve harabe bir vaziyette maalesef

En garip tarafı da: Bu evin karşısında, o zamanın hükümet binası, onun önünde jandarma karakolu, bir bina ötedeki sokakta da polis karakolunun bulunmuş olmasıdır. Daha da hayret verici bir inayet ise: Bu ev, polis ve jandarma tarafından defalarca basıldığı, arandığı halde, teksir makinesinin kat'ıyyen bulunamamasıdır. Bizi gezdiren Salih Uğurtan ve Gülcü Hüseyin ağabeyler bunları anlattılar bize. Yani hadiselerin içinde olanlar, yaşıyanlar anlattı.

Hakikaten makine odasının bulunması mümkün değildi. Biz dahi tavan arasından zemin kat'a inerken yolumuzu kaybettik... İnebolu'ya gidenler bu evi gezmelidirler.

Abdullah Yeğin Ağabey'e danıştım: "Şimdi evin sahibinin Almanya'da olduğunu, inşallah zamanla alınabileceğini..." söyledi. (2017 yılında müze haline getirilen bu tarihi evin restorasyonu için büyük hizmetleri geçen Isparta Milletvekili Said Yüce ve Antalya Büyükşehir Belediye Başkanı Menderes Türel'e teşekkür borçluyuz. Restorasyonda ev her ne kadar aslını kaybetmiş ise de, yapılan hizmet büyüktür. Ö.Özcan)

Solda Nazif Çelebi'nin evinin üst girişi, sağda alt girişi görülüyor

DEDEM MENDERES'İ SEVER, ZINDIKA KOMİTESİNDEN NEFRET EDERDİ

Dedem Ahmed Nazif Çelebi siyasette de fesat ve zındıka komitesinden nefret eder ve malum vesayet partisine yukarıda dediğim gibi kısaltılmış adına (CHP) bakarak cehennem partisi veya fesat ve zındıka komitesinin partisi derdi. O, zamanın CHP'lilerine de asla taviz vermedi. 1960 ihtilalından sonra da hiç taviz vermedi. Bu konuda pervasızdı.

1950'lili yıllardan itibaren bizim evde DP (Demokrat Parti) ve Menderes konuşulurdu. Büyükbabam, DP'nin kaldırma vaadi verdiği antidemokratik kanunları niye kalkmadığını sorgular ve Menderes'e ve DP'ye sitem ederdi. Tabii, Menderes sevgisi hep vardı. İdam edildiğinde İnebolu'da gıyabi cenaze namazı kıldıklarını hatırlarım. ABD Başkanı Eisenhower'ın, bir elde Kur'an, bir elde İncil ile komünizmle savaşa sözünü konuşulurdu. Evde bu tip sohbetler yanında, uzay çalışmaları, fizik ve fen ilimleri, Amerika ve Rusya çekişmeleri konuşulurdu.

Dedemin çalışma odasında Ekselsiyor marka büyük bir radyo vardı ve buradan her gün kesinlikle haber bültenleri dinlenilirdi. Ayrıca Arap radyolarından da Kur'an dinler ve pencereye koyduğu hoparlörle komşuların sızlanmasına rağmen dışarıya da iletirdi. Gazeteler de takip edilirdi. Çatıda bu radyo için kocaman bir anten vardı ki, anten teli ve epey fazla izolatörü ile dikkat çekerdik, 200 metre ilerdeki hükümet binasından bu anteni görenler, nurlular Rusya ile görüşüyor(!) derlermiş.

RÜYADA PEYGAMBERİMİZ (ASV), DİĞER PEYGAMBERLERDEN URFA'YA YAPILAN DAVET

Dedem ve babam Üstad'ın vefatında (23 Mart 1960) Urfa'ya gittiler. Üstad, gördüğü rüya üzerine hemen Urfa'ya gidiyoruz diyor. İsrarı üzerine Isparta'dan yola çıkılıyor. Isparta'da gördüğü rüya ise; başta Peygamberimiz (asv), diğer peygamberler, evliya ve ulema Üstad'a, 'Nerde kaldın, seni bekliyoruz' diyorlar. Döndüklerinde büyük babam, Urfa'da 2 tabur asker şehri çevirmiş demişti. O zaman, büyükbabam Ahmet Nazif Çelebi anlatmıştı bunları bana.

Elimdeki 1956-58 gibi yıllarda basılan ilk Risale-i Nur kitaplarını İzmir'de bu işe gönül veren Sayın Ömer Özcan'a gönderdim. Sayın Ömer Özcan'a, gelecek nesillere aktarmak üzere bu hatıraları yazmam için beni teşvik ettiğinden dolayı ayrıca teşekkür borçluyum. **24.01.2018**

Sait Nur Çelebi Antalya